4de. JAARGANG CURACAO DEN 4n JUNI 1887. N° 179

AMIGOE DI CURACAO



WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI. N° 129.

De Agentuur:
JAN ELLIS, *Curaçao.* — Otrabanda.
JUAN CAPRILES, *Aruba.* — Playa.
JOSÉ A. ROSA HERRERA, *Bonaire.* — Playa.
UITSLUITEND AGENT VOOR FRANKRIJK
Teissedre 39, Rue Paradis Poissonnière, Parijs.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

SCHEEPSTIJDINGEN.
aankomst alhier:

9 Juni	*Prins Maurits*	van	Amsterd:
9 „	*Valencia*	„	N.-York
9 „	*City of Monticello*		Maracaibo

CALENDARIO.
Juni.

5	DOMINGO	FIESTA DI SMA. TRINIDAD.
6	LUNA	S. Norberto, ob.
7	MARTES	S. Roberto, ob.
8	RAZON	S. Medardo, ob.
9	HUEBES	FIESTA DI SANTO SACRAMENTO.
10	VIERNES	Sta. Margarita, reina.
11	SABRA	S. Barnabé, apost.

STAND DER MAAN.
V. M. 5 Juni 6 u. 2 min. P. M.

Opkomst der Zon:
10 Juni 5 ure 37 min.
Ondergang der Zon:
10 Juni 6 ure 23 min.

SCHEEPSTIJDINGEN.
vertrek van hier:

11 Juni	*Caracas*	naar	N.-York.
11 „	*Prins Maurits*	„	Amsterd.
4 „	*City of Monticello*		Maracaibo

DE ZEGEPRAAL
VAN HET
DUITSCHE CENTRUM.

Het Duitsche Centrum heeft een geduchte nederlaag geleden en tegelijk de schitterendste zegepraal behaald. Wij gelooven niet, dat het Centrum ooit zoo heerlijke victorie verwierf als nu, want tot heden overwon het slechts den ijzeren, den zeer machtigen prins Von Bismarck; thans echter zegepraalde het over zich zelve, en dit wil heel wat meer zeggen: de mensch overwon den menschelijken hoogmoed.

Het Centrum is opnieuw geworden—wij mogen ongetwijfeld de woorden van Pius IX hier herhalen — een schouwspel voor de engelen en menschen. Ieder, die den brief las van Z. H. den Paus aan den Aartsbisschop van Keulen, betreffende de aanneming van het Pruisische kerkelijk-politiek wetsontwerp, was begaan met het Centrum om de houding, welke het thans moest aannemen; ieder, die het Centrum zonder eenige reserve, loyaal en onbewimpeld, den wil des Pausen zag opvolgen, kon geen woorden genoeg vinden, om zijne bewondering over zooveel heldhaftige zelfopoffering uit te drukken.

Het Centrum had zich eenmaal een oordeel gevormd over de kerkelijk-politieke wet, door Von Bismarck ingediend en door het Heerenhuis aangenomen; dat oordeel werd gedeeld door het geheele katholicke volk, dat den candidaten van het Centrum bij de pas gehouden verkiezing zulk een schitterend bewijs van goedkeuring geschonken had; het werd blijkbaar gedeeld door de geestelijkheid en de bisschoppen, waarvan niemand zich tegen het Centrum verklaard, maar menigeen zijne candidaturen gesteund had; het werd zelfs gedeeld door Mgr. Kopp in het Heerenhuis, die hier wel voor het ontwerp stemde, maar met de hoop, dat het aan het Centrum gelukken mocht de wet in den Landdag te verbeteren.

Maar ziet, het Hoofd der Katholieke Kerk dacht er anders over. Leo XIII achtte het geraden de kerkelijke wet, zooals zij daar lag, aan te nemen, en hij zond zijn brief naar Keulen. Scherper tegenstelling levert de geschiedenis zeker maar zelden op, en geen wonder was het dat de houding van den H. Stoel menigeen ten zeerste verbaasde. En pijnlijker kon wel geen slag vallen aan het Centrum, dat, zonder smet en zonder blaam op zijn wapen en zijn naam, jaren lang voor de belangen der H. Kerk en den H. Stoel gestreden en geleden en daarbij menig bewijs van goedkeuring en lof uit Rome ontvangen had. Aan den menschelijken hoogmoed werd hier een ontzettende eisch gesteld, en uit alle liberale hoeken en gaten zat het rationalisme te gluren en te spieden, wat het Centrum wel doen zou.

Wat het doen zou?

Het deed wat het doen moest en toonde dat het 't *Katholicke* Centrum was; 't onderwierp zijn eigen meening, ook al werd die gedeeld door geestelijkheid en volk, aan die van den H. Stoel en herhaalde de woorden uit de eerste eeuwen des Christendoms: *Rome heeft gesproken; de zaak is uit.*

Nooit heeft het Centrum zoo onwederlegbaar getoond, dat het Roomsch, dat het oprecht Roomsch is, en nooit heeft het schitterender getuigenis afgelegd van de heerlijkheid van den Roomschen godsdienst.

Toen het de Mei — en andere wetten bestreed, beweerde de liberale pers, dat het bijbedoelingen had; zoo heilig en eerbiedwaardig kon de zaak niet zijn, die door het Centrum verdedigd werd, of het liberalisme, gedachtig aan het spreekwoord: *zoo als de waard is vertrouwt hij zijne gasten,* dacht aan en sprak over onedele motieven; ja, toen Windthorst eenmaal verklaarde, dat het Centrum onmiddellijk allen strijd zou eindigen, indien Bismarck het kerkelijk-politiek vraagstuk met den Paus tot een goede oplossing kon brengen, durfde men beweren, dat Windthorst zoo stout sprak, omdat hij wist, dat een overleg tusschen die twee groote machten niet mogelijk was, ja, het minste vooruitzicht daarop niet bestond.

Nu kon van dat alles geen sprake meer zijn, en er is ook geen sprake van geweest. Van verdachtmakingen, van onedele oordeelvellingen heeft men niets vernomen; de tegenstander is tot zwijgen gebracht; ware hij niet met stomheid geslagen, hij zou misschien op zijn beurt een woord van bewondering gevonden hebben.

Zoodra de Paus gesproken had, heeft Windthorst begrepen, dat voor hem de tijd van zwijgen gekomen was; zoodra Leo XIII verklaarde in Bismarcks hand den vredespalm te zien, was het hoofd van het Centrum overtuigd, dat er geen oppositie meer mocht gevoerd worden. En hij vroeg er niet naar, wat het Duitsche volk hiervan zeggen zou, hoe de Duitsche geestelijkheid er over zou oordeelen; hij onderzocht evenmin welken invloed zijne gehoorzaamheid zou hebben op de eerstvolgende verkiezingen,—hij gehoorzaamde omdat dit zijn plicht was; hij is Katholiek, en de Katholiek is verplicht in kerkelijke zaken onvoorwaardelijk aan den Paus te gehoorzamen.

En het geheele Centrum deed zooals hij!

Wij gelooven, dat het Centrum door deze daad meer voor zich zelve en voor het Katholieke Duitschland gedaan heeft dan door al zijn lijden en strijden. Gehoorzaamheid, zegt de H. Schrift, is beter dan offerande. Het lijden der Duitsche Katholieken en van het Centrum heeft van God een geheelen omkeer in Duitschland verkregen, maar hunne gehoorzaamheid heeft de zegepraal verworven, want het is onze vaste overtuiging, dat de zegepraal behaald is.

Welke motieven Paus Leo XIII gehad heeft voor zijn stap, zijn ons en niemand—waarschijnlijk slechts zeer enkele personen uitgezonderd— bekend; eerst de latere geschiedschrijver zal ze boekstaven, indien ze al ooit bekend worden. Maar het feit is te geducht, is te wereldhistorisch, is te schitterend, dan dat het niet de uitdrukking van een keerpunt zou zijn. Waar Leo XIII, de groote Staatsman, sedert lang in vertrouwelijke en blijkbaar zeer vriendschappelijke onderhandelingen met den machtigen Duitschen Staatsman gewikkeld, een allergewichtigst besluit neemt, vierkant tegen de meening in van bijna de geheele Duitsche geestelijkheid en het volk, daar doet dat Pauselijk machtsvertoon, dat al de majesteit en al de kracht van het Opperpriesterschap doet kennen, aan een providentieële daad denken; daar gelooft men met De Maistre te mogen meenen, dat de hand Gods geschiedenis schrijft.

En wonderlijk genoeg— en dit stijft ons in onze meening— daar is niemand, die spottend of goedkeurend van onfeilbaarheid of van ex-cathedra spreekt, niemand die onderscheidingen maakt tusschen kerkelijke en politieke zaken, niemand, die, nadat het Centrum zijn onsterfelijk voorbeeld geeft, aan oppositie denkt; alles verstomt, alles zwijgt, alles bewondert en niemand spot of smaadt. De zee, zoolang stormachtig, is tot bedaren gekomen; de bevelvoerder uit het heilige Rome over het scheepje der Kerk heeft den koers aangewezen, en alle zorg en kommer zijn verdwenen. Onder zijne leiding— daar twijfelt geen sterveling meer aan— zal men ten laatste veilig de haven binnenloopen.

Het Duitsche Centrum is nogmaals een schouwspel voor engelen en menschen geworden. 't Heeft getoond in staat te zijn de verhevenste deugd van het Katho-

licisme te beoefenen en overtuigd te zijn dat er een macht is, die boven het Centrum en boven alle andere macht verheven is. 't Heeft getuigd van zijn deugd, 't heeft getuigd van de verhevenheid des Pausdoms; daarom zal het gezegend worden door tijdgenoot en nakomeling.

HET GOUDEN JUBILE

VAN

Z. H. PAUS LEO XIII.

Het Comité ter viering van het gouden Priester-jubilé van Z. H. Paus Leo XIII brengt de Katholieken van het Vicariaat-Caraçao, die deel wenschen te nemen in de bij die gelegenheid te houden Vaticaansche Tentoonstelling, in herinnering, dat de voor die Tentoonstelling bestemde voorwerpen *uiterlijk* op den 30sten dezer maand aan genoemd Comité dienen ingezonden te worden.

Tevens worden de belanghebbenden opmerkzaam gemaakt om bij de in te zenden voorwerpen een biljet te voegen, den naam dragende van den persoon of de corporatie, waarvan ze afkomstig zijn.

Namens het Comité,

JAMES CORSEN.

Curaçao 3 Juni 1887.

HUBILEO SACERDOTAL

DI

S. S. LEON XIII.

Comision pa celebracion di S. S. Papa Leon XIII su 50 anja di Ordenacion Sacerdotal ta recorda Catolicanan di Vicariato-Curaçao, koe kier toema parti den Exhibicion Vaticana koe lo sosode na e ocasion-ai, koe efectonan destinar pa Exhibicion meste ta entreger n'e Comision nombrar, di mas tardar, dia 30 di e luna-aki.

Na mes tempo, atencion di interesadonan ta worde jamar pa koe cada efecto sea mandar companjar di un kartji, riba cual tin nomber di e persona ó e corporacion, koe ta mandé.

Na nomber di Comision,

JAMES CORSEN.

Curaçao Juni 3 di 1887.

DE REDEVOERING

VAN

VON BISMARCK.

II (*Slot*).

Het is een algemeen verbreide dwaling, dat de geheele kerkelijke strijd door het Vaticaansche Concilie en de afkondiging der pauselijke onfeilbaarheid is in het leven geroepen. Ik heb deze dwaling door het publiceeren van verscheiden depêches trachten te niet te doen, en de afgevaardigde Richter heeft uit deze depêches met voldoening gezien, dat ik geen hoogdravende en doctrinaire, maar eenvoudig een schipperende en diplomatieke politiek gevolgd heb. Wanneer hij gelooft, mij daardoor in mijn eigenliefde te kwetsen, vergist hij zich. Ik zou mij schamen, indien ik in mijn betrekking doctrinair wilde zijn. Zoo men mij een opportunist noemt, neem ik deze betiteling dankbaar aan.

Wat is een opportunist? 't Is iemand, die de gunstige gelegenheid waarneemt, om ten uitvoer te leggen wat hij voor nuttig en doeltreffend houdt. Dat nu is de taak der diplomatie, en als ik mij had laten verlokken om mij confessioneel of doctrinair in den strijd te mengen, dan zou ik het vertrouwen mijner landgenooten niet verdienen op het van 't doctrinaire of confessionele noodwendig vrije standpunt, dat ik inneem. Het Vaticaansche decreet der onfeilbaarheid scheen ons indertijd — ik zal de openbaarmaking der toenmaals gewisselde depêches tot vermaak des heeren Richter nog verder laten voortgaan — geen gevaar voor den Staat; misschien eerder een gevaar voor de Kerk, — maar het was onze zaak niet, daarvoor te zorgen: wij hebben niets wezenlijks daarvan gevreesd, en wij zijn dan ook niet eens persoonlijk daarover verstoord geweest. Zeker, 't ware ons liever, als het niet had plaats gevonden. Ik kan overigens slechts van persoonlijke indrukken spreken en zal daarom den eersten persoon enkelvoudig gebruiken en zeggen dat ik niets wezenlijks gevreesd, maar de onfeilbaarheidsverklaring slechts beschouwd heb als een dogmatische quaestie der Katholieke Kerk, waarmee wij ons zouden moeten verstaan zoodra zij zich ergens op het gebied der binnenlandsche politiek ten onzent zou vertoonen. Na de onfeilbaarheidsverklaring, den ganschen Franschen oorlog door, heb ik nog in zeer vriendschappelijke betrekkingen gestaan tot den tegenwoordigen kardinaal graaf Ledochowski, en ook toen wij uit Frankrijk terugkeerden, was ik met den toenmaligen bisschop van Mainz Mgr. von Ketteler op den besten voet. Dit zal u dus bewijzen dat ik toenmaals nog niet door vrees voor het Vaticaansche decreet was bevangen, en dat althans de genoemde hooggeplaatste prelaten bij mij niets van dergelijke bevangenheid konden bespeuren. Hoe ik in den strijd gemengd werd, daarover spreek ik straks; ook de oneenigheid met den Braunsberger professor Wollmann had mij koud gelaten; ik beschouwde die zaak als geheel en al ressorteerende onder het departement van Eeredienst, en ik werd eerst in den strijd gemengd — zooals de afgevaardigde Richter zeer juist opmerkte — door den aanval van een sterke en op achtenswaardige grondslagen gevestigde parlementaire fractie, door een aanval, die het Centrum bij zijn ontstaan en eerste optreden deed tegen de Rijksregeering, op een oogenblik dat de kloven, die tot dusver de bestanddeelen des Rijks hadden gescheiden, nog nauwelijks gedicht waren, op een oogenblik dat het Rijk nog op een nieuwen en daardoor zwakken grondslag was gevestigd en ons door het *Centrum* reeds dadelijk bij het eerste adres-debat moeielijke voorstellen werden gedaan, voorstellen, die van welwillendheid en van eenige gezindheid om het Rijk te steunen, al zeer weinig blijk gaven. Toen reeds openbaarde zich, gelijk de andere leden van het Huis zich zullen herinneren, die bij Duitschers althans zeer eigenaardige bezorgdheid voor Poolsche belangen: men wilde de grondwettige rechten, die sedert 1848 in de Pruisische Grondwet stonden, in de Rijkswet opnemen en eischte van ons een optrekken naar Rome, dat den nauwelijks gesloten vrede van Europa wederom in gevaar zou brengen. Wij konden daarop niet ingaan.

....

Ik geloof volstrekt niet dat dergelijke perioden van strijd in de geschiedenis van een volk, als de *Cultur-kampf* geweest is, door de willekeur van enkele personen in het leven geroepen worden. Het zijn gedeelten van een breeden historischen stroom, die gedurende duizenden van jaren zijn loop door het volksleven voortzet, en waarvan de golfslag van tijd tot tijd sterker wordt, wanneer bepaalde personen daartoe aanleiding geven; maar ik ben er verre van af, de leden van het Centrum voor al de gevolgen van den strijd, dien ik voor een stuk historische ontwikkeling aanzie, verantwoordelijk te stellen. Integendeel, ik houd het er voor, dat het Duitsche Rijk onder menig opzicht het Centrum dank schuldig is, — (Afgevaardigde Bachem: Zeer juist! — Hilariteit), aangezien het door de wijze waarop het de eigenaardigheden, welke vroeger recht van bestaan hadden, der afzonderlijke Staten trachtte staande te houden — boosaardige menschen noemden dit particularismus — als remtoestel dienst deed tegen een overijld en te ver gaand militarisme. Wanneer deze remtoestel ontbroken had, zou het licht mogelijk zijn geweest, dat wij met de Regeeringen der afzonderlijke Staten in heviger conflict waren gekomen dan thans het geval was, en dat het vertrouwen van de Regeeringen der afzonderlijke Staten in ons minder groot ware geweest. Bovendien is het Centrum, omdat het bij verkiezingen schier uitsluitend op de stemmen der plattelands-bevolking kan rekenen, zeer dikwijls en met gunstig gevolg het orgaan geweest van de landelijke bevolking tegenover de bewoners der steden in sociale quaestiën. Derhalve moet ik dankbaar erkennen, dat het Centrum ook zijn goede zijde heeft (Hilariteit), en dat ik het bravo, hetwelk mij werd toegeroepen, ironisch wellicht (in het Centrum: Neen, neen!), in werkelijkheid verdien.

....

Het verschil tusschen de tegenstanders van het wetsvoorstel en mij schijnt voornamelijk hierop te berusten, dat zij een ander normaaljaar aannemen dan wij. Zij gaan uit van het denkbeeld, dat alles wat wij van den toestand vóór 1877 door novellen hebben afgebroken, reeds concessies waren. Volgens mijn opvatting waren het slechts praeliminairen tot den vrede na een strijd, die in 1871 begonnen werd. Bij questiën nu, waartoe honderden of, indien men de leden van alle Parlementen medetelt, die zich met deze wetgeving bezighielden, duizenden medewerkten, is het niet mogelijk, bij het sluiten van een zoodanigen vrede in een paar dagen met de redactie en de onderteekening gereed te komen. Het tegenwoordige ontwerp is het resultaat van datgene wat de Pruisische Regeering na onderhandelingen, die acht jaren geduurd hebben, in deze zaak meent te kunnen toestaan, zonder de positiën in het eigen Land in gevaar te brengen. Dat dit in den vorm van vijf of zes novellen moest geschieden, is onze schuld niet. Reeds in 1878 dacht ik over de zaken evenals thans. Maar het was ook noodig, anderen te overtuigen en bepaaldelijk de bereidwilligheid van de andere partij — ik zal niet zeggen van den tegenstander, maar van den mede-contractant — daarvoor te winnen. Dat heb ik getracht van het eerste oogenblik af waarop daartoe mogelijkheid scheen te bestaan. Ik heb den strijd met meer of minder kracht gevoerd, naarmate mijn bezigheden en mijn gezondheidstoestand dit toelieten, tot in het begin van 1878 een andere Paus gekozen werd. Van toen af heb ik de hoop gekoesterd op den vrede, en ik heb niets verzuimd om dien voor te bereiden. De onderhandelingen, welke daarover te Kissingen, te Gastein, te Weenen met de kardinalen Masella en Jacobini gevoerd werden, zijn publiek domein. Het was moeielijk, tot een resultaat te komen, doch nu wij het eindelijk zóó ver gebracht hebben, dat wij het ten minste over een *modus vivendi* met den Paus eens zijn, moet ik de bevriende, ik bedoel de nationale, fractiën van deze Vergadering ernstig verzoeken, dit gunstige oogenblik tot het *sluiten* of, zooals de heer Windthorst het uitdrukte, tot het *voorbereiden* van den vrede — ik wil over de beteekenis dezer woorden thans niet met hem twisten — maar in elk geval tot het tot stand brengen van een *modus vivendi* niet te laten voorbijgaan en het de Regeering niet onmogelijk te maken, van dit gunstige oogenblik gebruik te maken. De heeren mogen wel bedenken dat een goede politiek, die zich het gunstige oogenblik ten nutte maakte, lichter omver te werpen dan te leiden is, en ik moet hun tevens verzoeken, niet te gelooven dat het resultaat, hetwelk thans bereikt wordt, de moeite van een 13- of 14jarigen strijd niet loont. Zij mogen zich herinneren hoe Frederik de Groote den zevenjarigen oorlog voerde, in welke zeven jaren veel veldslagen gewonnen en verloren, geheele provinciën verwoest en verscheiden steden veroverd en verloren werden, en hoe na dezen oorlog de vrede op den voet van den *status quo ante* gesloten werd. Toch was de vrede van Hubertusburg een eervolle vrede, hoewel daarbij niets anders bereikt werd dan de volledige afweer van de tegen Pruisen gerichte aanvallen. Bij onzen strijd heeft, gelukkig, geen bloed gestroomd, zijn geen steden verwoest geworden; er is alleen maar met woorden gevochten, er is veel adem en veel inkt verbruikt, — maar er zijn geen geplunderde landstreken achtergelaten, en den heeren, die zich bepaaldelijk tegenover den Paus zoo op hun paardje zetten en roepen: „Wij hebben zoo lang gestreden en offers gebracht en ons in gevaar begeven," zou ik willen vragen: Wat hebt gij dan eigenlijk voor offers gebracht, en welke gevaren hebt gij dan doorstaan? Gij hebt lange redevoeringen gehouden (Groote hilariteit; uitroepen in het Centrum: twee jaren gevangenis!). Ja, mijne heeren, dat kan ook wel eens voorkomen. Maar de offers, die in den zevenjarigen oorlog gebracht werden, waren ontzettend, en gij kunt toch niet verlangen, dat de vrede van een geheele natie ten offer zal gebracht worden, en dat de wensch van een hooge macht, zooals de Paus, die vóór alles vrede wenscht, onvervuld zal blijven, omdat de eene of andere van zijn aanhangers twee jaren gezeten heeft, wat aan iedereen overkomen kan (Hilariteit).

De offers, die gij (tot het Centrum) gebracht hebt, staan in geen verhouding tot die welke gij door voortzetting van den strijd aan uw landgenooten zoudt opleggen.

Ik geloof daarom dat wij van beide zijden, zoowel van protestantsche als katholieke, wanneer het thans gelukt een vreedzamen *modus vivendi* te vinden, op dezen strijd mogen terugzien, zonder te beweren dat het resultaat, hetwelk wij door den vrede hopen te bereiken, te gering is in verhouding tot de gebrachte offers.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Gouvernements-besluiten.

Curaçao, den 2n. Juni 1887.

De Heeren *P. C. Gorsira* en *L. C. Leyba*, leden van den Kolonialen Raad, met den Administrateur van financiën, in commissie benoemd, ten einde de bezwaren die door de betrokkenen tegen den aanslag in de belasting voor de Weerbaarheid over 1887 mochten worden ingebracht, te onderzoeken en daarover te beslissen.

Zullende de Commissie de dagen, waarop de voorgeschreven zittingen zullen plaats hebben, in de „Curaçaosche Courant" bekend maken.

De als maréchaussées der 2e. klasse naar de brigade gedetacheerde infanteristen *W. J. van Nieuwenhuizen* en *W. N. Hage*, naar het het garnizoen terug gezonden.

S. B. Wagenaar en *J. Nicolaas* benoemd tot marcéchaussées 2e. klasse bij de brigade in deze kolonie.

De bestaande quarantaine voor schepen komende van *Gibraltar* opgeheven.

Ter Gouvernements-Secretarie zijn ter inzage van belangstellenden nedergelegd het „Bericht aan Zeevarenden, uitgegeven door de Afdeeling Hydrographie van het Ministerie van Marine te 's Gravenhage" No. 14 t/m. 18 van 1887.

Benoemd:

a. tot klerk op *Curaçao* de Heer *J. B. Gravenhorst*, thans Griffier bij het Kantongerecht enz. op *Bonaire*; met bepaling dat hij werkzaam zal zijn op het Postkantoor;

b. tot Griffier van het Kantongerecht tevens belast met de functiën van Notaris, Hypotheekbewaarder, Adjunct-Yker en Scheepsmeter zoomede met de werkzaamheden van Kolonialen Schrijver op *Bonaire*, de Heer *G. R. Zeppenfeldt*, klerk alhier.

De Gouvernements-Secretaris,

HELLMUND.

— DE COMMISSIE VAN DOLEANTIE brengt ter kennis van belanghebbenden, dat zij zitting zal houden ten Raadhuize op den 8n en 15n dezer maand, des voormiddags van 10 tot 11 uur.

— ZONDAG jl., des avonds, heeft het muziekgezelschap *El Progreso*, onder directie van den Heer P. Q. de Lima, zijn tweede concert in het *Salon-Capriles* gegeven in tegenwoordigheid van een groot aantal uitgenoodigden. Het uit twaalf keurige stukken bestaande programma werd onder algemeenen bijval en met voldoening der toehoorders ten uitvoer gebracht.

Bij dezen betuigen wij den Heer de Lima onzen dank voor het ons toegezonden entrée-biljet.

— WOENSDAG in den namiddag is Z. M. Stoomschip *Koningin Emma der Nederlanden* uit deze haven op een oefeningsreis vertrokken.

— EL DIARIO DE LA GUAIRA meldt in zijn nummer van den 21 Mei jl., dat de pokken-epidemie in Cuba heerscht, nl. te Havana, Matanzas en Santiago.

— *Le Moniteur*, het officiëel blad der republiek Haïti, bevat de tusschen den Britschen Specialen Gevolmachtigde, den heer CLEMENT LL. HILL, en de Haitiaansche regeering gesloten overeenkomst, waarbij de quaestie betreffende het eiland *Tortuga* in der minne is bijgelegd.

Bij die overeenkomst is bepaald: dat Haïti als schadevergoeding de som van £ 32.000 uitkeeren zal, waarvan £ 2.000 bij het teekenen van het verdrag, £ 10.000 op 31 Dec. 1887, £ 10.000 op 31 Maart 1888 en £ 10.000 op 31 Juli van hetzelfde jaar. Bij wanbetaling dier drie termijnen, zal Haïti een interest van 6 per Cent 's jaars betalen. De Gebroeders MAUNDER, ten wier behoeve de vordering was ingesteld, zullen niet langer aanspraak hebben op hetgeen op Tortuga aanwezig is en zijn tegenover derden aansprakelijk, die iets van hetgeen aldaar aanwezig is, mochten te vorderen hebben.

(*De Vrijmoedige*).

BUITENLAND.

ROME.—De Italiaansche Regeering schijnt wel een voorgevoel te hebben van de schitterende manifestatiën, welke ter gelegenheid van het jubilé van Z. H. Leo XIII te verwachten zijn, en haar organen, als onder den invloed van een gemeenschappelijk parool, nemen tegenover den H. Stoel een betrekkelijke gematigdheid in acht. Zij houden zich niet dan met betamelijke bewoordingen bezig met de Romeinsche quaestie en discuteeren met de Katholieke bladen de middelen om aan Italië den godsdienstvrede te verzekeren. Wat ook van die houding de geheime drijfveer moge zijn; men kan er altoos de leiding der Voorzienigheid in zien, die de raadslagen der vijanden van de Kerk dienstbaar maakt aan haar verheerlijking. Zoo mocht de *Moniteur de Rome* er in slagen aan de *Opinione* de bekentenis te ontlokken, *dat de tegenwoordige Waarborgenwet onvoldoende en de toestand van den H. Vader onduldbaar is*. Wij geven hier slechts een uittreksel uit het artikel van het liberaal orgaan, dat de handteekening droeg van den afgevaardigde Toscanelli. "De Warborgenwet,"—zoo schrijft de afgevaardigde—"die ik in de Kamer heb bestreden onder het oogpunt van haar practisch nut, maakt den Paus tot een bezoldigd Staatsdienaar. Het Hoofd der Kerk echter kan geen positie aannemen, die door een aan alle veranderingen onderhevige wet wordt aangeboden en die afhankelijk zou zijn van een Regeering, die aan het Katholicisme geheel vijandig is.... Toen de Waarborgenwet in het Parlement werd behandeld, zeide de toenmalige minister van Buitenlandsche Zaken dat zij was bekend gemaakt aan de Katholieke Regeeringen, en dat deze allen hadden te kennen gegeven, te willen afwachten hoe zij zou werken. Voor zoover ik weet nu, heeft niemand ooit gezegd dat de ervaring gelukkig geweest is....Er bestaan politieke en religieuse redenen waarom Rome de hoofdstad moet zijn der Katholieke wereld; en die redenen worden eenvoudig over het hoofd gezien door de Waarborgenwet."

—De Engelsche Katholieken hebben besloten Z. H. den Paus, ter gelegenheid van zijn priesterlijk jubelfeest, eene bibliotheek aan te bieden, bevattende al de werken, welke gedurende de vijftigste laatste jaren door Engelschen, die den Katholieken godsdienst belijden, werden geschreven.—Z. H. heeft verklaard, dat hij dit geschenk met groot genoegen zal ontvangen.

—Fazzari een lid der Kamer van afgevaardigden, maakt een brief bekend in *La Nazione*, waarin hij als zijn meening te kennen geeft, dat een schikking tusschen Italië en het Vaticaan spoedig tot stand zal kunnen komen, indien de Paus de Kerkelijke autoriteiten van het Vaticaan voorschrijft, om kandidaten ten gunste van de verzoening bij de aanstaande verkiezingen voor de Kamer der afgevaardigden te ondersteunen. De afgevaardigde zegt dat Koning Humbert niet bij machte is te handelen, tenzij de openbare meening den weg aanwijst. Daarom is het noodzakelijk dat de Paus, zijn verzoeningspolitiek volgende, in dier voege handelt om de verkiezing te vergemakkelijken van een groote meerderheid, die de verzoening begunstigt. Het uur is gekomen, zegt Fazzari verder, om beslissend te handelen. Laat de Paus het initiatief nemen en Italië zal hem dankbaar zijn.

Deze brief van Fazzari werd veel besproken in de Parlementaire kringen te Rome.

—Mgr. Rotelli, de nieuw benoemde nuntius voor Frankrijk, heeft geheime instructies van den Paus ontvangen betreffende den weg dien hij te volgen heeft om de geschillen tusschen het Vaticaan en Frankrijk te doen verdwijnen. Hij zou een brief van den Paus aan President Grévy overhandigen.

—In het volgend jaar zal te Bologne een internationale muziektentoonstelling gehouden worden. Een belangrijk feit in betrekking met die tentoonstelling zal zijn: de voorstelling van een reeks geschiedkundige muziekstukken, de vooruitgang der kunst van af de vroegste tijden aanwijzende.

PARIJS.—Louise Michel gaf te Sèvres een conference. Zij had 2, zegge twee, toehoorders. Na een uur te hebben gesproken, hield zij een inzameling ten behoeve van de neutrale scholen die 15 centimes opbracht.

—Zooals er in de eerste helft van de vorige maand door iedereen voorspeld werd, is het ministerie-Goblet wegens zijn aangeborene zwakheid ingestort.

Den 17den Mei heeft de Minister-president, Goblet, aan President Grévy het besluit tot ontbinding van het ministerie persoonlijk overhandigd.—President Grévy heeft Clémenceau, Ferry, Devès, Freycinet, Rouvier en Raynal in het Elysée doen ontbieden en heeft zich met ieder in 't bijzonder onderhouden over den toestand. Freycinet werd belast met het samenstellen van een nieuw Kabinet.

Men houdt voor waarschijnlijk dat Rouvier en Devès aan het ministerie zullen aanblijven. Boulanger verklaarde, dat hij in het nieuwe Kabinet geen portefeuille zal aannemen, en ging zelfs zoo ver, om alzijn wensch te kennen te geven, dat met Generaal Fréron zou vragen om plaats te nemen in het ministerie.—De leden van de Kamer van afgevaardigden worden overladen met telegrammen, waarin er op aangedrongen wordt, dat generaal Boulanger minister van oorlog blijve. Freycinet heeft aan President Grévy de verklaring afgelegd, dat hij, met het oog op den actueelen toestand, geen kans ziet om een duurzaam Kabinet te vormen. Na de weigering van Freycinet heeft Grévy een onderhoud gehad met Raynal en Ferry. Deze rieden den President aan om Clémenceau die vorming op te dragen. Maar men vreesde dat een ministerie onder Clémenceau van korten duur zal zijn om reden van de oppositie der Opportunisten.

Later werd er gezegd dat Floquet 't op zich genomen heeft om een Kabinet samen te stellen, maar dat hij naderhand geweigerd heeft den raad gevende om aan Duclerc de vorming op te dragen en het portefeuille van Oorlog aan Sauner te geven. Boulanger heeft voorgesteld afstand te doen, als Floquet daardoor in staat wordt gesteld een ministerie te vormen, maar deze bleef bij zijn weigering.

— De *Opéra Comique* is afgebrand. Men zegt dat 200 personen daarbij het leven verloren hebben.

BERLIJN.— Keizer Wilhelm zou, naar de *Patrie* van Parijs verzekert, aan Z. H. den Paus gevraagd hebben, in al de Katholieke kerken en kapellen van Duitschland het gezang *Domine salvam fac Imperatorem nostrum* toe te laten.

— Het *Berliner Tageblatt* verhaalt het volgende:

Eenige dagen geleden vierde men bij Prins Wilhelm den geboortedag van een zijner kinderen. Vorst Bismarck bracht den kleinen Prins een orgel uit Barbarije ten geschenke. Drie dagen daarna beklaagde zich de jonge Prins bij Bismarck, dat hij het orgel niet kon bespelen, daar zijne handen spoedig vermoeid waren, en verzocht den kanselier hem iets te willen voorspelen. De kanselier begon den slinger te draaien, doch deed dit met zooveel kracht, dat de tonen van het instrument bijna al de leden der Keizerlijke familie, zoowel grooten als kleinen lokten, en deze laatsten begonnen rondom Bismarck te dansen. Prins Wilhelm, die zag dat ook zijn oudste zoon aan den dans deelnam, deed den kanselier opmerken: „Het is waarlijk verbazend. Hier is nu een kleine toekomstige keizer, dien gij reeds naar uw pijpen doet dansen."

—Het kerkelijk-politiek wetsontwerp is in den Landdag aangenomen met 243 tegen 100 stemmen en 42 onthoudingen. Vóór stemden Centrum; Polen; vrij-conservatieven, van welke zich echter een groot aantal onthield; de groote meerderheid der Duitsch-conservatieven, van welke echter een klein aantal tegen stemde, en iets meer zich onthield. De nationaal-liberalen hebben in groote meerderheid tegen gestemd, terwijl een klein getal zich onthield.

—De religieuse orders, die bij deze nieuwe Kerkelijke wet weder in Pruisen worden toegelaten, zijn bezig hare kloosters te heropenen.

—Prins Isenburg-Birstein, de gezant van den Groot Hertog van Hessen aan het Vaticaan, heeft een overeenkomst met het Vaticaan gesloten om een aan de Pruisische gelijkend kerkelijke wet in Hessen in toepassing te brengen.

—Al is er in Duitschland niet alles verkregen wat het Centrum gewenscht heeft, wie weet wat de heilige Vader, door zijn wijze gematigdheid en verzoenende concessies bij de laatste schikking niet gewonnen heeft voor de Katholieke Kerk en de Christelijke wereld in het algemeen! Zoo leest men in de *Indépendance*—zeker geen clericaal blad—het volgende telegram uit Parijs, dat opnieuw van het buitengewoon aanzien getuigt, hotwelk de H. Stoel in Europa geniet:

Een correspondent van de *Liberté* brengt aan dit blad een bericht over, hetwelk zoo het juist is, van groot belang moet genoemd worden. Zekere mogendheden zouden gepolst zijn over de eventualiteit van een groot Europeesch Congres waarvan het eerevoorzitterschap zou opgedragen worden aan Leo XIII, "het hoogste zedelijk gezag dat er bestaat in de algemeene verwarring der eeuw," zegt de dépêche, "de onpartijdigste geest die het meest in staat is de geschillen van koningen en volken te beslechten."

Ziedaar een hulde aan het Pausdom, die men in een liberaal blad niet verwachten zou. Leo XIII door vrijdenkers zelfs te hooren roemen als het hoogste zedelijk gezag te midden der algemeene verwarring als de onpartijdigste geest, dat is zeker wel een feit, waarop de aandacht mag worden gevestigd. Intusschen komt het ons volstrekt niet vreemd voor, dat het denkbeeld van een Europeesch Congres onder voorzitterschap van den Paus, veld wint in de openbare meening. Het is een teeken dat Europa den vreeselijken toestand begint in te zien, waarin liberalisme en revolutie de maatschappij gebracht hebben.

—Er wordt gemeld dat Prins Bismarck den Duitschen Ambassadeur te Parijs last gegeven heeft de Fransche Regeering te berichten om, in het belang van den vrede, de mobilisatie-proefneming zoodanig te besturen, dat het niet den schijn geve van een bedreiging aan de Duitsche grenzen.

—In Duitschland is men van meening dat Boulanger aan het ministerie van Oorlog zal aanblijven, en dat, indien hij in het te vormen Kabinet de overhand heeft, de oorlog zeker zal uitbreken, terwijl een ministerie zonder hem een waarborg zal zijn voor den vrede.

—Beambten van den Ooster-spoorweg werden door Duitsche officieren in hechtenis genomen, omdat zij de grenspalen verplaatsten.

—De Kroonprins is bedenkelijk ziek; hij heeft eene operatie aan de keel ondergaan. Na onderzoekingen verklaarde dr. Virchow, dat de Prins aan een kanker in de keel lijdt.

ST. PETERSBURG.— Een Russisch generaal, Ignatiew, die Duitschland vijandiggezind is, heeft zich tegenover een berichtgever van de *Figaro* volgenderwijze uitgelaten over den politieken toestand van Europa.

Bismarck zou Frankrijk in 1870 evenzeer uitgedaagd hebben om den oorlog te verklaren als Oostenrijk in 1866.* De Russen vreezen in Frankrijk alleen voor de Commune en voor Ferry. In 1883 zou Herbert Bismarck tegen Ignatiew gezegd hebben, dat Ferry de eenige Franschman was, die begreep dat men over Elzas-Lotharingen een kruis moest maken. Daarom moest Ferry aan het hoofd van de regeering staan en om Elzas-Lotharingen op den achtergrond te zetten, heeft zij verre expedities doen ondernemen. Bismarck zou den Franschen in het uiterste geval Lotharingen teruggeven en hun de annexatie van een deel van België aanbieden, indien de Franschen van hun kant hem het bezit van den Elzas verzekeren. Er zou geen vedrag tusschen Frankrijk en Rusland toe noodig zijn. In daadzaak bestaat het verdrag meer reëel dan als het zou onderteekend geworden zijn, en wordt het iederen dag nauwer en nauwer bevestigd. Rusland hecht belang aan het rijke en machtige Frankrijk en zal het niet laten verpletteren. Bismarck zal zijn systeem om onrust te stoken blijven voortzetten. Voorts zeide Ignatiew, dat hij de bewijzen in handen heeft dat in 1869 en in 1870 twee groote Fransche dagbladen, het eene 300.000 en het andere 200.000 frank, ontvingen om tot den oorlog op te stoken. Zij wisten niet, dat het geld van Duitschland kwam. Boulanger zou in Rusland even populair zijn als in Frankrijk, daar hij wederom vertrouwen bij het leger opwekt en wanorde zou kunnen herstellen. De aanvallen van Duitschland tegen den Franschen minister van Oorlog hebben hem bij de Russen nog hooger in achting doen stijgen als ooit. Toen Bismarck Boulanger liet aanvallen, hoopte hij op de gevolgen van den aanval; thans zal hij het op een andere wijze beproeven. Ook Ignatiew zelf zou allerlei onbeschofte middelen uit te staan gehad hebben.

Wij zijn niet van zins den graad van waarschijnlijkheid, welke deze onthullingen van den Russischen generaal verdienen, te bepalen. Wij laten het onzen lezers over het juiste en het ongerymde dezer verklaringen in te zien en te onderscheiden.

—In Rusland hebben, wanneer men een telegram van de *Daily News* uit Odessa moet gelooven, weder aanzienlijke bijeentrekkingen van troepen plaats. Vijftienduizend man troepen zouden nl. bevel hebben ontvangen, naar de Oostenrijksche grens op te rukken.

— De St. Petersburgsche politie

heeft eene nihilistische drukkerij ontdekt en 32 personen gearresteerd.

— Te Odessa is er wederom een aanslag gepleegd op het leven van den Czaar.

LONDEN.— Een levendige indruk is in Engeland te weeg gebracht door eene redevoering over de Iersche quaestie, welke door lord Rosebery, minister van Buitenlandsche Zaken in het jongste Kabinet-Gladstone, te Glasgow is uitgesproken. Lord Roseberry was tot dusverre steeds onzijdig gebleven in de Iersche quaestie; men vertelde echter van hem, dat hij in het geheim Gladstone's programma vijandig gezind was. Thans is lord Roseberry plotseling opgetreden met de krachtige verklaring van zijne gehechtheid aan het *home rule* ontwerp en tegen Salisbury's onderdrukkingswet.—Hij heeft ook verklaard, in antwoord op de concessiën, die onlangs door Chamberlain aan de Gladstonianen werden gedaan, dat de verzoening van dezen met de dissident-liberalen onmogelijk is, zoolang deze zich niet hebben vereenigd met de inzichten der oppositie.

— Op den 20sten der vorige maand is er een hevige storm aan de kust van Engeland gewoed.

NEW-YORK.— De stallen van een der Tramway-Maatschappijen zijn in brand geraakt, waarbij 190 paarden omgekomen zijn.

——o——

OTRO EHEMPLO.

Mas ó menos e mes tempo cai koe e *Carte blanc*, koe nos a larga nos lezadornan mira siman pasar, tabata publicar, i henteramente na mes estilo koe general Du Temple, un pensador profundo, Ernest Hello, redactor di *Univers* i di *Revue du Monde Catholique*, a scirbi lo ke ta sigi den su obra titular: *Le jour du Seigneur.*

"Ta hopi anja caba koe Francia tabata duna ehemplo di mas escandaloso di profanacion di *Dia Domingo*, i hustamente *Dia Domingo* ta dia koe parce Dios a escohe pa jama Francia su atencion di un manera mas clá i terribel.

Mira aki di ki manera.

1870. — Ta riba *Dia Domingo*, 7 di Augustus, koe nos a ricibi promé noticia di e derrotanan na Reichshofen i na Torbach i koe proclama di Emperatriz tabata publicar, jamando toer bon ciudadano pa mantene orden den Paris.

Ta riba *Dia Domingo*, 14 di Augustus, koe Emperador a bandona Metz i chéreito, i el a publica su *último* proclama na chéreito.

Ta riba *Dia Domingo*, 4 di September, koe nos a informa capitulacion di Sedán i koe República tabata proclamar.

Ta riba *Dia Domingo*, 18 di September, koe *Comision di barricada* tabata establecer coe Rochefort na cabez, i koe Jules Favre i Von Bismarck tabatin entrevista na Ferrières.

Ta riba *Dia Domingo*, 2 di October, koe nos a haja noticia di capitulacion di Strasburgo.

Ta riba *Dia Domingo*, 16 di October, koe capitulacion di Soissons tambe a sosode.

Ta riba *Dia Domingo*, 30 di October, koe Thiers a ricibi noticia sigur, koe Metz tabata entregar i koe Prusianonan a bolbe tuma Bourget.

Ta riba *Dia Domingo*, 6 di November, koe gobierno di Defensa Nacional a anuncia, koe el a rechaza e suspencion di arma, koe otro Potencianan a propone.

Ta riba *Dia Domingo*, 27 di November, koe forti *la Fère* a entregué.

Ta riba *Dia Domingo*, 4 di December, koe batalja di Chevilly a sosode i koe príncipe Federico Carlo a drenta Orleans.

Ta riba *Dia Domingo*, 18 di December, koe desgraciado batalja di Nuits a sosode.

1871.—Ta riba *Dia Domingo*, 1 di Januari, koe gobierno di Defensa Nacional a anuncia, koe lo é haci resistencia te na último.

Ta riba *Dia Domingo*, 8 di Januari, koe promé bom di Prusianonan a cai den Paris.

Ta riba *Dia Domingo*, 22 di Januari, koe tabatin e gran manifestacion di pueblo dilanti di Stadhuis na Paris.

Ta riba *Dia Domingo*, 29 di Januari, koe Prusianonan a tuma fortinan di Paris.

Ta riba *Dia Domingo*, 26 di Februari, koe preliminaresnan di paz tabata firmar na Versalles, i koe Ministro a anuncia, koe un seccion di chéreito Prusiano lo drenta Paris.

Ta riba *Dia Domingo*, 19 di Maart, koe *Comité Centrale di garde Nacionale* a apoderé di cas di gobiernoe, i koe gobiernoe mester a pasa na Versalles.

Ta riba *Dia Domingo*, 26 di Maart, koe *Comuna* tabata proclamar na Paris.

Ta riba *Dia Domingo*, 2 di April, koe tropanan di Versalles a contra coe tropanan di *Comuna* pa promé bé, na Neuilly.

Ta riba *Dia Domingo*, 21 di Mei, koe chéreito di Versalles a drenta portanan di Paris.

Ta riba *Dia Domingo*, 4 di Juni, koe conferencia di Frankfort tabata habrir, i koe plenipotenciarionan di Francia i di Prusia a bini cerca otro pa promé bé.

¿ Toer esaki no ta clá ?

Asina Dios ta pone algun be den historia di pueblonan algun prueba di castigo asina clá pa bista di toer hende, koe nos por mira toer afor cumplir, e palabranan-aki di Santa Escritura: "*Woeo pa woeo, djente pa diente.*" (Aki hasta nos por bisa: *Dia pa dia.*)

Ma masko esai no ta sosode semper, Dios su castigo no ta keda nunca atras, ni pa nacionnan ni pa individuonan.

Esakinan ta recibi nan premio ó castigo, sino aki na mundo, sigur anto den eternidad.

Nacionnan, como nan no ta pertenece sino na mundo, nan ta haja nan pagamento ó nan castigo den mundo mes.

Hasta e incredulo Rénan, obligar pa evidencia di historia, ta confesa den un di su último obranan:

"*Le grand Justicier de Dieu c'est le Temps.*"

"Dios su mas grandi Hacidor di husticia ta Tempoe."

Revista del Mercado.

NEW YORK, Mayo 20, 1887.

Azúcar. — (Mercado quieto).			
Cuba-Mascabado	3¾	@	4½
idem Centrifugo	4½	@	5¼
Pto Rico	4	@	4½
Aloe (Quieto.)	3½	@	3¾
Brazilete.			
Delgado	20	@	25
Grueso	$ 25	@	30
Café. (Existencia 3,009 sacos. Mercado firme.)			
MARACAIBO.			
Trujillo	18½	@	14¼
Boconá	18¼	@	19½
Mérida	19	@	20½
Cúcuta	19	@	20
Clases extra	20½	@	20½
SABANILLA. (Existencia 4,300 sacos. Mercado firme).			
Ordinario	18¾	@	19
Regular	19¼	@	19½
Bueno	19½	@	19¾
Superior	19¾	@	20
Clases extras	20½	@	21
LA GUAIRA, CARÁCAS Y Pto CABELLO. (Existencia 10,900 sacos. Mercado firme).			
Trillado	18¾	@	20
Descerezado	20	@	21
CORO	18½	@	19½
CIUDAD BOLIVAR	19½	@	21
Bálsamo Tolú (Quieto.)		@	30
Bálsamo Copaiba		@	38½
Cueros de chivo. (Firme.)			
Coro escojidos 1a	32	@	
Coro escojidos 2a	32½	@	
Coro escojidos 3a	32½	@	
Maracaibo (Firme.)	27	@	
Rio Hacha sin los pequeños	29	@	30
La Guaira	26	@	
Pto Cabello	32½	@	
Cueros de venado. (Buena demanda.)			
Orinoco		@	26½
La Guaira		@	30
Pto Cabello		@	28
Cueros de Res. (Quieto.)			
Dulces La Guaira		@	14½
.. Pt Cabello	16	@	16½
Salados	11½	@	13
MARACAIBO. (quieto.)			
Dulces	11	@	11½
Salados	10½	@	10½
SABANILLA. dulces	14	@	13½
Salados y salpresos		@	12
BOGOTA, sin escojer		@	17½
RIO HACHA, sin escojer		@	12½
ORINOCO, sin escojer	16½	@	17
Pro. PLATA		@	15½
Caucho. (Mercado firme).			
Para fino	83	@	84
.. ordinario	62	@	
Cacao. (Quieto).			
Maracaibo	21	@	21
Carácas	17½	@	19
Dividivi de Curazao.	$ 40.00	@	42.50
Maracaibo	35.00	@	40.00
Hueso. (por 2.000 lbs.)	20	@	21
Lana. (Quieto.)	9	@	10
Miel de Abeja. (Quieto.)			
de Cuba, por Galon en depósito	37	@	39
de St Domingo	32	@	33
Palo de Mora. (Sin demanda.)			
Maracaibo	15.00	@	
Sabanilla	17.00	@	
Zarrapia. (Existencia 200,000 lbs.)	$ 1.60		

CAMBIOS. — El cambio en Paris sobre Londres está hoy á fr 25.21½.

Sobre Lóndres Letras Banqueras á 3 d	[illegible]	$	@	4.88
id.	60		@	4.86
Sobre Paris.	3	frcs	@	5.15
id.	60		@	5.17½
Sobre Hamburgo	3	M.	@	95½
id	60		@	95

IMPRENTA DE LA LIBRERIA.